

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaiszeci și șapte

Descifrarea profeției: dezvăluirea însemnătății istorice și profetice a versetului Daniel 11:10 și dincolo de acesta

Jeff Pippenger
2024-03-30

Versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel începe la vremea sfârșitului, în 1798, când regelui de la miazănoapte îi este dată rana sa de moarte de mâna regelui de la miazăzi. Acea istorie a fost prefigurată prin anul 246 î.Hr., când Ptolemeu a adus răzbunare asupra împărăției de la miazănoapte, precum și prin faptul că Franța napoleoniană l-a luat captiv pe papă în 1798. După ce regele de la miazăzi se întoarce în Egipt în versetul nouă, atunci versetul zece arată că regele de la miazănoapte avea să ridice un contraatac împotriva regelui de la miazăzi.

Astfel, împăratul de la miazăzi va intra în împărăția sa și se va întoarce în țara sa. Dar fiii lui se vor întărâta și vor aduna o mare mulțime de oști; iar unul va veni negreșit, va năvăli și va trece; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui. Daniel 11:9, 10.

Înainte de a lua în considerare comentariul lui Uriah Smith asupra istoriei care a împlinit versetul zece, observăm expresia „a se revărsa și a trece prin”. Expresia ebraică redată în acest fel este redată, de asemenea, în versetul patruzeci, ca „a se revărsa și a trece peste”. Este aceeași expresie în ebraica originală. Ea se mai întâlnește într-un singur alt loc în Scriptură.

Și el va trece prin Iuda; va da peste maluri și va trece mai departe, va ajunge până la gât; și întinderea aripilor lui va umple lățimea țării tale, o, Emanuel. Isaia 8:8.

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul zece și versetul patruzeci, iar apoi din nou în Isaia, capitolul opt, versetul opt, una și aceeași expresie ebraică este tradusă în trei moduri diferite, deși toate redau același înțeles. Ultimul cuvânt al expresiei, cuvântul ebraic „abar”, este redat fie ca „a trece prin”, în versetul zece, „a trece peste”, în versetul patruzeci, iar în Isaia ca „a merge peste”. Sensul este, în esență, același în fiecare dintre cele trei referințe, însă în Isaia există, de asemenea, o altă legătură profetică între aceste referințe.

Versetul din Isaia s-a împlinit atunci când împăratul Asiriei a cucerit Iuda și a ajuns la Ierusalim, dar nu a cucerit niciodată cetatea însăși. El a înaintat „până la gât”, dar nu a cucerit niciodată „capul”. În aceeași profeție, Isaia prezintă un simbol profetic al a ceea ce reprezintă un „cap” și identifică „capul” drept capitala împărăției, iar împăratul împărăției este, de asemenea, „capul”. El oferă doi martori ai adevărului profetic că un cap înseamnă atât un rege, cât și o împărăție, și apoi afirmă în chip criptic că, dacă studentul profeției nu va primi și nu va înțelege acest adevăr, nu va fi statornicit. Versetul criptic face parte din aceeași profeție care arată că împăratul de la miazănoapte avea să dea năvală și să treacă dincolo, dar numai „până la gât”.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remaliah. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

"Capul" națiunii Siriei era capitala sa, "Damasc", iar "capul" "Damascului" (capitala) era "Rezin", regele Siriei. De asemenea, "capul" națiunii lui Efraim era capitala sa, "Samaria", iar "capul" "Samariei" (capitala) era "fiul lui Remaliah" (Pekah), regele Samariei. În aceeași profecie, în capitolul următor, în versetul opt, regele Sennacherib al Asiriei a încercuit Ierusalimul, iar în versetul opt, înconjurarea Ierusalimului de către el este identificată ca ajungând până la gât.

Versetele șapte și opt, care înfățișează, pe mărturia a doi martori, simbolul profetic al unui „cap”, reprezentând atât regele, cât și capitala națiunii regelui, constituie profecția de șizeci și cinci de ani care identifică punctul de pornire al ambelor profecții de două mii cinci sute douăzeci de ani împotriva regatelor de nord și de sud ale lui Israel. Prin urmare, este un verset foarte complex, căci el se leagă de versetul zece și de versetul patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel, care ambele identifică, de asemenea, confruntări în care un rege al nordului atacă un rege al sudului, întocmai cum Sennacherib, un rege al nordului, a atacat Iuda, un rege al sudului, în versetul opt al capitolului opt din Isaia.

Cheia care leagă împreună aceste confruntări ale regilor din nord și din sud este "capul" și "revărsarea și trecerea peste". Când regele din nord contraatacă pe regele din sud în versetul zece al capitolului unsprezece, el câștigă bătălia, dar lasă "capul", căci el "vine și se revărsă și trece prin" "spre" "fortăreața" regelui din sud. Istoria versetului zece reprezintă victoria regelui din nord asupra regelui din sud, dar el nu intră în Egipt (fortăreața), capitala - "capul".

Când regele de la miazăzi l-a înfrânt mai înainte pe regele de la miazănoapte, în versetele șapte și opt, el „a intrat în fortăreața regelui de la miazănoapte și” „a biruit și” „a dus captivi” înapoi în „Egipt”. În victoria de represalii a regelui de la miazănoapte, el nu a intrat în Egipt, tipificând astfel că, atunci când Uniunea Sovietică a fost măturată în 1989, Rusia, capitala ei — capul ei —, a rămas în picioare. „Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi întăriți.” Rusia, reprezentată drept regele de la miazăzi în versetele unsprezece și douăsprezece, este cea care câștigă bătălia ținutului de hotar, care în antichitate a fost Rafia, iar astăzi este Ucraina.

'VERSETUL 10. Dar fiii lui se vor întărâta și vor aduna o mare mulțime de oști puternice: iar unul negreșit va veni, va năvăli și va străbate: apoi se va întoarce și se va întărâta, chiar până la cetățuia lui.'

Prima parte a acestui verset vorbește despre fii, la plural; iar ultima parte, despre unul, la singular. Fiii lui Seleucus Callinicus au fost Seleucus Ceraunus și Antiochus Magnus. Aceștia amândoi au pornit cu râvnă la lucrarea de a îndreptăți și a răzbuna cauza tatălui lor și a patriei lor. Cel mai vârstnic dintre aceștia, Seleucus, a urcat mai întâi pe tron. A adunat o mare mulțime ca să recupereze domeniile tatălui său; dar, fiind un prinț slab și pusilanim, atât trupește, cât și în starea sa materială, lipsit de bani și neputând să-și țină armata în ascultare, a fost otrăvit de doi dintre generalii săi după o domnie neglorioasă de doi sau trei ani. Fratele său

mai capabil, Antiochus Magnus, a fost atunci proclamat rege, care, preluând comanda armatei, a recucerit Seleucia și a redobândit Siria, făcându-se stăpân peste unele locuri prin tratat, iar peste altele prin forța armelor. A urmat un armistițiu, în care ambele părți au tratat pentru pace, dar s-au pregătit pentru război; după care Antiochus s-a întors și l-a biruit în luptă pe Nicolas, generalul egiptean, și a avut de gând să invadeze chiar Egiptul. Iată „acela” care avea negreșit să dea năvală și să treacă. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 253.

Prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 a marcat „timpul sfârșitului”, iar cei doi fii din verset reprezintă cele două repere, Reagan și Bush cel dintâi. Începând cu „timpul sfârșitului”, în 1798, care este punctul din care a pornit versetul patruzeci din Daniel unsprezece, desfrânată Romei a fost dată uitării, căci ea, asemenea Izabelei, rămâne în Samaria, în timp ce soțul ei, Ahab, i se adresează lui Ilie pe Muntele Carmel. Ea a stat în ascuns, dar trăgând în taină sforile, așa cum a făcut în Primul Război Mondial și în Al Doilea Război Mondial. Soțul ei constituie armata ei prin interpuși împotriva împăratului de la miazăzi. Când a ripostat în 1989, ea, ca împăratul de la miazănoapte, a adus care, corăbii și călăreți.

Și la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti asupra lui; iar împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de luptă, cu călăreți și cu multe corăbii; va pătrunde în țări, se va revărsa și va trece mai departe. Daniel 11:40.

Interpusul ei în actul de represalii este simbolizat de „corăbii”, care reprezintă puterea economică, și de „care și călăreți”, care reprezintă puterea militară. Puterea militară și puterea economică sunt cele două atribute profetice ale Statelor Unite în profețiile zilelor de pe urmă, căci Statele Unite vor interzice celor care nu se vor pleca înaintea Iezabelei să cumpere și să vândă, iar dacă vor refuza în continuare semnul autorității Iezabelei, vor fi pedepsiți cu moartea. Puterea economică și tăria militară ale Statelor Unite, angajate în cooperare cu papalitatea, au adus dezintegrarea Uniunii Sovietice în 1989, deși Rusia a rămas în picioare.

Istoria care a împlinit versetul zece din capitolul unsprezece al lui Daniel se repetă în istoria celei de-a doua părți a versetului patruzeci, care identifică timpul sfârșitului în 1989. Versetele șase până la nouă descriu istoria care a condus la timpul sfârșitului, care este identificat în prima parte a versetului patruzeci. Versetele cinci până la zece din capitolul unsprezece al lui Daniel ilustrează în mod desăvârșit istoria versetului patruzeci din Daniel unsprezece, căci, așa cum a consemnat Sora White, „o mare parte din istoria care s-a împlinit în capitolul unsprezece din Daniel va fi repetată.”

Versetele unu până la patru din Daniel unsprezece îl identifică pe Cirus, al doilea împărat al națiunii cu două coarne, la vremea sfârșitului, în zilele de pe urmă. „Vremea sfârșitului” în zilele de pe urmă a fost 1989, iar al doilea președinte, reprezentat de Cirus, stabilește o succesiune profetică ce permite unui student al profeției să numere până la al șaselea președinte după 1989, care avea să fie cel mai bogat președinte și care avea să stârneasă (să trezească) puterile dragonului globalist, fie ale globaliștilor lumii, fie ale celor din Statele Unite. Acea istorie profetică trece apoi la a șaptea împărăție a profeției biblice, cei zece regi ai Națiunilor Unite, și îl identifică pe regele ei principal și întâi, reprezentat de Alexandru cel Mare (însemnând „Războinicul oamenilor”), precum și destrămarea finală a împărăției lui, când cele patru vânturi ale Islamului sunt pe deplin dezlănțuite la încheierea timpului de probă al omenirii.

Apoi, versetele cinci până la nouă ilustrează istoria reprezentată de perioada care a precedat instaurarea papalității pe tron în 538, căci mai întâi puterea care urmează să devină împăratul de la miazănoapte trebuie să depășească trei obstacole geografice, așa cum a făcut Seleucus, care apoi a fost înscăunat ca împăratul de la miazănoapte. Ulterior, timp de trei ani și jumătate, reprezentați prin treizeci și cinci de ani reali, împăratul de la miazănoapte a domnit, până când împăratul de la miazăzi a intrat în fortăreața lui și l-a luat captiv; mai târziu, în Egipt, el a murit din pricina căderii de pe un cal. Astfel, versetele identifică istoria care s-a încheiat la vremea sfârșitului, în 1798.

Versetul zece identifică istoria timpului sfârșitului în anul 1989 și, împreună cu versetele cinci până la nouă, reprezintă istoria versetului patruzeci, la fel ca istoria versetelor treizeci până la treizeci și șase. Prin urmare, de la versetul unu până la versetul zece, rând după rând, există două linii profetice. Prima se adresează conducătorilor celei de-a șasea și celei de-a șaptea împărății, deși există un interval între al șaselea și cel mai bogat președinte al celei de-a șasea împărății și cea de-a șaptea împărăție.

A doua linie cuprinde istoria înlăturării celor trei obstacole, perioada în care a domnit împăratul de la miazănoapte, care a fost apoi înlăturat în 1798, și se întinde până în 1989, precum și pe cel de-al doilea președinte, reprezentat în linia anterioară de Cirus.

Versetele unsprezece și doisprezece reprezintă o a treia linie istorică ce survine după președintele bogat din versetul doi, însă cândva după prăbușirea Uniunii Sovietice la vremea sfârșitului, în 1989, și undeva înainte de legea duminicală în Statele Unite, așa cum este reprezentată în versetul șaisprezece.

Istoria de după vremea sfârșitului din 1989 este dusă, în primul rând, până la al șaselea și cel mai bogat președinte, care îi stârnește pe globaliști începând din 2016. Istoria profetică este dusă până în 1989, în al doilea rând. Bătălia de la Rafia („Linia de hotar”), din versetele unsprezece și doisprezece, precede versetul treisprezece, unde împăratul de la miazănoapte, recent înfrânt, își reface oastea și apoi îl învinge pe împăratul de la miazăzi, chiar înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece. Puterea prin interpuși a împăratului de la miazănoapte, din versetul treisprezece, este ultimul dintre cei opt președinți care domnesc din 1989 până la legea duminicală. Prin urmare, versetul treisprezece trebuie să aibă loc la sau după alegerea celui de-al optulea președinte, care este dintre cei șapte. Versetele unsprezece și doisprezece încep chiar înainte de al șaselea, cel mai bogat președinte și, cel mai probabil, se încheie chiar înainte de alegerea chiar a celui președinte, care devine al optulea, dintre cei șapte, și este biruitor în a treia bătălie a războiului prin interpuși, în versetele treisprezece până la cincisprezece.

Riposta împăratului de la miazăzi din versetele unsprezece și doisprezece este un răspuns la înfrângerea suferită de împăratul de la miazăzi în versetul zece. Versetul zece identifică biruința împăratului de la miazănoapte în 1989, care a fost adusă la îndeplinire prin alianța secretă dintre Statele Unite și Vatican. Biruința armatei de miazănoapte a fost prima bătălie a războiului prin intermediari. Războiul literal, fierbinte, care s-a împlinit în antichitate, a prefigurat un război prin intermediari în zilele din urmă, iar biruința din versetele unsprezece și doisprezece va fi, prin urmare, o biruință a împăratului de la miazăzi, în a doua bătălie a războaielor prin intermediari.

Există trei bătălii în versetele zece până la cincisprezece, și toate au fost împlinite în vechime prin războaie fierbinți literale, însă ele reprezintă trei bătălii din războaiele prin procură din zilele de pe urmă. Prima bătălie a fost câștigată de alianța secretă a fiarei și a prorocului mincinos, împotriva balaurului, în 1989. A doua bătălie a războaielor prin procură va fi câștigată de puterea ateistă a balaurului, a împăratului de la miazăzi, împotriva alianței papei și a armatei sale prin procură. A treia bătălie a războaielor prin procură va fi câștigată de armata prin procură a împăratului de la miazănoapte, așa cum este reprezentată în versetele treisprezece până la cincisprezece.

Din punct de vedere profetic, există trei războaie mondiale fierbinți, trei războaie prin interpuși, alcătuite din trei bătălii, și războiul celor trei vaiuri ale islamului. Există, de asemenea, un război civil și un război revoluționar. A doua bătălie a războaielor prin interpuși este acum în desfășurare în Ucraina, „Linia de hotar”, așa cum este reprezentată de Rafia, care era linia de hotar dintre împăratul de la miazăzi și împăratul de la miazănoapte, când versetele unsprezece și doisprezece s-au împlinit pentru prima dată în istorie.

Exact în același timp în care se desfășoară a doua bătălie a războaielor prin intermediari din Ucraina, are loc și al doilea dintre cele trei atacuri ale Islamului împotriva țării celei slăvite. Primul atac al celei de-a treia vai a venit la 11 septembrie 2001, iar sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii a început. Timpul sigilării se încheie la legea duminicală care va veni în curând în Statele Unite, când Islamul celei de-a treia vai va lovi din nou Statele Unite. Prima și ultima lovitură sunt aceeași, și amândouă marchează o voce a îngerului din Apocalipsa optsprezece, care este și glasul celui de-al treilea înger, care este și sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, care este și cea de-a treia vai.

În mijlocul acelor două atacuri, care sunt două glasuri, care sunt sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, Islamul celei de-a treia nenorociri a atacat, nu țara slăvită spirituală modernă, ci țara slăvită literală antică, la 7 octombrie 2023.

Războiul care a început atunci are loc acum chiar în zona exactă în care s-a desfășurat Bătălia de la Rafia, așa cum este descrisă în versetele unsprezece și doisprezece. Fâșia Gaza este linia de hotar dintre regatul de sud al lui Iuda și Egipt. 7 octombrie 2023 este o roată în mijlocul celorlalte roți, care marchează răzvrătirea, sau a treisprezecea literă din alfabetul ebraic, care împreună cu prima și ultima literă alcătuiește cuvântul „adevăr”.

Al doilea atac împotriva țării glorioase de către islamul celui de-al treilea vai a avut loc la 7 octombrie 2023 și s-a desfășurat în exact aceeași zonă în care a avut loc vechea Bătălie de la Rafia, în împlinirea versetelor unsprezece și doisprezece. Al doilea atac asupra țării glorioase este, prin simbolismul geografic profetic, legat de a doua bătălie a războaielor prin intermediari, așa cum este reprezentată de războiul din Ucraina.

Rând peste rând, a doua bătălie a războaielor prin interpuși, care este acum în desfășurare în Ucraina (Țara de Graniță), include a doua notă a trâmbiței celui de-al treilea vai (7 octombrie 2023), care se împlinește în perioada finală a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea experiență a sigilării este ilustrată de Daniel în capitolul zece, când vede viziunea „marah” după perioada de douăzeci și una de zile de jale, care sunt cele trei zile și jumătate în care cei doi profeți

au fost morți pe uliță. Viziunea a fost interpretată ca fiind explicația „a ceea ce avea să vină peste poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.”

Adevărul reprezentat de vedenia râului Hidechel, adevărul pecetluirii, se împlinește în istoria profetică a versetelor unsprezece până la cincisprezece. Este istoria versetului patruzeci, care începe în 1989 și continuă până la versetul patruzeci și unu și la iminenta lege duminicală. Este istoria celui de-al șaselea, cel mai bogat președinte din versetul doi, care este reprezentată până la a șaptea împărăție a lui „Alexandru cel Mare”, așa cum este consemnat în versetul trei.

Istoria care a început la debutul celei de-a doua bătălii a războaielor prin interpuși, în 2014, urmată de cel mai bogat președinte care și-a început campania în 2015, este spațiul gol al versetului patruzeci, de la 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu; și este, de asemenea, spațiul gol de la al șaselea, cel mai bogat președinte din versetul doi, până la a șaptea împărăție. Este istoria care a început cu primul glas din Apocalipsa capitolul optsprezece, la 11 septembrie 2001, și se încheie cu al doilea glas la ceasul marelui cutremur din capitolul unsprezece din Apocalipsa. Acea istorie este, de asemenea, perioada de istorie identificată de Ezechiel în capitolul doisprezece, unde fiecare vedenie se împlinește. Acea perioadă de timp este timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Sfințirea poporului lui Dumnezeu este împlinită prin Cuvântul Său.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Această viziune i-a fost dată lui Ezechiel într-o vreme când mintea lui era plină de sumbre presimțiri. El vedea țara părinților săi zăcând pustiiată. Cetatea care odinioară era plină de oameni nu mai era locuită. În lăuntru zidurilor ei nu se mai auzeau glasul veseliei și cântarea de laudă. Însuși profetul era un străin într-o țară străină, unde ambiția fără margini și cruzimea sălbatică domneau în chip suveran. Ceea ce vedea și auzea din tirania și nedreptatea omenească îi chinuia sufletul, și jelea cu amar zi și noapte. Dar simbolurile minunate înfățișate înaintea lui, lângă râul Chebar, i-au descoperit o putere cârmuitoare mai tare decât aceea a stăpânilor pământești. Deasupra trufașilor și cruzii monarhi ai Asiriei și Babilonului era întronat Dumnezeul milei și al adevărului.

Complicațiile asemănătoare unor roți, care i se păreau profetului a fi angrenate într-o asemenea confuzie, erau sub călăuzirea unei mâini infinite. Duhul lui Dumnezeu, descoperit lui drept Cel care mișcă și cârmuiește aceste roți, a adus armonie din confuzie; astfel, întreaga lume se afla sub controlul Său. Miriade de ființe preaslăvite erau gata, la cuvântul Său, să înfrângă puterea și planurile oamenilor răi și să aducă bine celor credincioși ai Săi.

Tot astfel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i deschide preaiubitului Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat asigurarea interesului și purtării de grijă a Mântuitorului față de poporul Său, descoperindu-i „Unul asemenea cu Fiul omului”, care umbla printre sfeșnicele ce simbolizau cele șapte biserici. În timp ce lui Ioan i se arătau ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit, de asemenea, să contemple biruința finală și izbăvirea celor credincioși. A văzut biserica adusă într-un conflict pe viață și pe moarte cu fiara și cu chipul ei, iar închinarea la acea fiară impusă sub pedeapsa cu moartea. Dar, privind dincolo de

fumul și vuietul bătăliei, a zărit o ceată pe Muntele Sion, împreună cu Mielul, având, în locul semnului fiarei, „Numele Tatălui scris pe frunțile lor”. Și iarăși i-a văzut pe „cei ce biruiseră fiara și chipul ei și semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu” și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Aceste învățături sunt spre folosul nostru. Trebuie să ne întărim credința în Dumnezeu, căci ne stă chiar înaintea o vreme care va pune la încercare sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a descris înfricoșătoarele judecăți care aveau să preceadă a doua Sa venire: 'Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie.' 'Se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, molime și cutremure, în felurite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.' Deși aceste profeții au cunoscut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele de pe urmă.

Ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. Curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele trecutului vor fi reaprinse; vor apărea controverse noi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nu au fost încă nici măcar visate. Satana lucrează prin agenți umani. Aceia care depun eforturi pentru a schimba Constituția și a asigura adoptarea unei legi care să impună păzirea duminicii abia dacă își dau seama care va fi rezultatul. O criză este chiar la ușă.

Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este cerul legat de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru cei care Îi sunt credincioși. Lumea nu este lipsită de un Suveran. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în propria Sa grijă destinul națiunilor, precum și treburile Bisericii Sale. Mărturii, volumul 5, 752, 753.